РІК ЗАЛОЖЕНЯ 1893.
"СВОБОДА"
"LIBERTY"
виходить три рази на тиждень
вівторок, четвер і суботу,
видає
„УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ"
83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.
Всі листи, моні-ордери і чеки треба виписувати на адресу „SVOBODA".

СВОБОДА

ESTABLISHED 1893.
"SVOBODA"
("LIBERTY")
the Ukrainian Newspaper
published three times a week
Tuesday, Thursday and Saturday,
by Ukrainian National Association
at 83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.
The best advertising medium.
Rates furnished on application.

Урядовий орган Українського Народного Союза -- "SVOBODA" -- Official organ of Ukrainian National Association.

РІК XXIII. ДЖЕРЗИ СІТИ, Н. ДЖ., второк 15-го червня 1915. Ч. 69. VOL. XXIII. JERSEY CITY, N. J., Tuesday, June 15, 1915. N. 69.

ПРОГНАНЄ МОСКАЛІВ З ПОКУТЯ І БУКОВИНИ.

Початок великої битви на схід від Перемишля і Ярослава.

Москалї стратили знова 16.500 в полонених, 8 гармат і 17 машинових крісів.

Нїмці затопили протягом тижня понад 50 торговельних кораблів.

В ГАЛИЧИНІ І НА БУКОВИНІ:

ВЕЛИКІ УСПІХИ ҐЕНЕРАЛА ПФЛЯНЦЕРА НА ПОКУТЮ І НА БУКОВИНІ. — 5.000 ПОЛОНЕНИХ МОСКАЛІВ.

ВІДЕНЬ, 12. червня. — В послідних днях осягнула армія ґенерала Пфлянцера величезні успіхи в полудневo-східній Галичині (між Прутом а Днїстром) і на Буковині. Австрійські війска прогнали Москалів з їх останних становищ на Буковині і в Галичині, на полудне від Днїстра. Австрійські війска заняли Заліщики і в двох місцях перейшли через ріку Днїстер. Протягом вчерашного дня полонили вони понад 5.000 Москалів.

Австрійське міністерство війни оголосило урядово отсї вісти:

Занятє Озерян і Незвиск.

„Між ріками Прутом а Днїстром армія ґенерала Пфляицера здобула знова цілий ряд російських становищ. Місцевости: Озеряни і Незвиска, положені на північ від Обертина, взято приступом.

Здобутє Чернелиці і перехід через Днїстер.

„Наші побідні війска, які посунули ся на північ від Городенки, взяли Чернелицю і на схід від Городенки переправили ся на другий бік Днїстра.

Здобутє Заліщик.

„Місто Заліщики здобуте. Москалї пробували в ночи уладити кілька сильних нападів, щоби приступом відобрати місто. Напади не удали ся і неприятель, потерпівши величезні страти, був приневолений уступити. Також атак цілого козацького полку не удав ся завдяки сильному огневи наших війск.

Прогнанє Москалів з Буковини.

„На Буковині Москалї ставили ще твердий опір, занявши догідні становища на північ від Кіцманя. Наші війска взяли російські становища приступом і прогнали Москалів за границю. Страти неприятеля є досить великі.

5.000 полонених Москалів.

„Армія Пфлянцера полонила протягом вчерашного дня 5.000 Москалів. Крім сього попалась в її руки велика скількість оружя і воєнних материялів".

ЗДОБУТЄ ТИСЬМЕНИЦІ І ТОВМАЧА.

ВІДЕНЬ, 13. червня. — Про дальші успіхи війск ґенерала Пфлянцера подає послідний звіт австрійського ґенерального штабу отсї вісти:

„Війска ґенерала Пфлянцера по тяжких битвах посувають ся дальше на північ в напрямі Днїстра. Місточка Тисьмениця і Товмач находять ся вже в їх посіданю. Відтак наші війска заняли село Олешу, розбивши російські відділи, які спішили на поміч. Москалї з дуже великими стратами утїкають за Днїстер, ратуючи останки своєї армії".

Армія Пфлянцера (так звана буковинська армія) очистила отже ціле Покутє і Буковину з Москалів. На лінії, почавши від російської границі, здовж ріки Днїстра аж майже до Галича, Москалї були тепер приневолені уступити на північний бік Днїстра. В сей спосіб ріка Днїстер становить тепер природну границю і боєву лінію обох головних австрійсько-німецьких армій, а іменно: армії ґенерала Пфлянцера і армії ґенерала Лінзінґена. Армія ґен. Пфлянцера стоїть на боєвій лінії здовж Днїстра від російської границї майже до Галича; армія ґенерала Лінзінґена знова від Галича аж до Миколаєва над Днїстром. Дальші воєнні операції в Галичині будуть залежати головно від сього, в якім часї і в якій силї удасть ся обом тим арміям переправити ся на другий бік Днїстра. Треба припускати, що тут стрінуть вони на дуже сильний опір зі сторони Москалів, які звернули туди всю свою силу, щоби *лише здержати дальший похід австрійсько-німецьких війск*.

Однак вже саме прогнанє Москалів за Днїстер має дуже велике значінє. В найгіршім разі, колиб союзним війскам прийшло ся остаточно заняти на сїй лінії оборонне становище, то вони будуть в змозї розмірно малими силами боронити ся навіть проти переваги Москалів якраз завдяки Днїстрови, а тодї значна часть війск може бути ужита на иншім тереиі війни.

АВСТРІЙСЬКІ ВІЙСКА В БЕСАРАБІЇ. — МОСКАЛЇ СТРАТИЛИ 1.560 В ПОЛОНЕНИХ.

ВІДЕНЬ, 13. червня. — Австрійські війска перейшли російську границю і заняли богато місцевостий в Бесарабії, причім полонили 1.560 Москалів.

Урядовий звіт доносить:

„Недалеко Заліщик здобули наші війска послідні російські становища на буковинській землї. Ми прогнали Москалів далеко поза границю Росії і заняли чимало місцевостий в Бесарабії. Притім полонено 1.560 Москалів".

Воєнні знавці висказують ґадку, що побіди Австрійців на Буковині і в Бесарабії будуть мати великий вплив на становище Румунії. Безсильність і *вслід за нею великий погром російської армії відбере Румунії охоту лучити ся з* Росією проти Австрії і Німеччини.

АРМІЯ ЛІНЗІНҐЕНА ВІДЗИСКАЛА ЖУРАВНО І ПРОГНАЛА МОСКАЛІВ В ПІВНІЧНО-СХІДНІМ НАПРЯМІ.

БЕРЛІН, 12. червня. — По короткім відпочинку після довготриваючих битв, війска під командою ґенерала Лінзінґена продовжають дальше розпочату офензиву здовж Днїстра. Першим її успіхом було відзисканє Журавна і прогнанє Москалів у північно-східнім напрямі. Таксамо відбито напад Москалів недалеко Галича.

Нинїшний урядовий звіт доносить:

„Армія ґенерала Лінзінґена вдарила на Москалів, які загрожували правому крилови.

„Місточко Журавно (над Днїстром), яке наші війска передвчера опорожнили, уступаючи перед перевагою неприятеля, відзискали наші війска назад. Москалів переслідувано і прогнано за Днїстер.

„Напади Москалів коло Галича і в напрямі Станиславова відбито, задаючи неприятелеви великі страти".

В четвер пополудни часть армії Лінзінґена, яка була переправила ся коло Жидачева і Журавна на другий бік Днїстра і заняла місцевости між рікою а зелізничим шляхом (від Букачовець майже до Ходорова), була приневолена цофнути ся назад за ріку Днїстер. Іменно Москалї, одержавши нову поміч, вдарили від сторони Рогатина на праве крило армії. Сей відворот німецьких війск, хоч він має виключно хвилеве і місцеве значінє, викликав в російській і англійській пресї величезну радість. І се зовсім оправдане, бо се була перша побіда Москалів по шести тижневих безнастанних погромах в Галичині. Москалї, користаючи з рідкої нагоди, піднесли значінє своєї побіди до величезних розмірів, побільшаючи в десятеро страти німецьких і австрійських війск.

Та, як повисша телеґрама вказує, Москалям недовго пло ся тїшити побідою, бо вже по двох днях розпочала ся давна історія наново.

ВЕЛИКА БИТВА НА СХІД ВІД ПЕРЕМИШЛЯ І ЯРОСЛАВА. — ПОВЕРХ 5.000 МОСКАЛІВ ДІСТАЛО СЯ В ПОЛОН.

БЕРЛІН, 13. червня. — Велика часть вчерашних побід припадає заслугам армії ґенерала Макензена. Війска Макензена, які оперують на північ від Ярослава на правім боці Сяну, здобули важний перехід через ріку коло Сіняви. Понад 5.000 Москалів опинило ся в наших руках. Також і середна часть армії, яка посуває ся здовж ріки Любачівки, і полудневе крило на лінії Перемишль-Городок розпочали сильний наступ на Москалів. На цілій лінії горить завзятий бій.

Нинїшне урядове оповіщенє принесло отсї вісти:

„Армія Макензена здобула вчера перехід через Сян коло Сіняви. Неприятель полишив в наших руках більше ніж 5.000 в полонених. В ночи неприятель робив великі зусиля, щоби відзискати утрачені становища, але надармо.

„Битва на схід від Ярослава і Перемишля прибирає щораз більший розмір".

Армія Макензена стоїть на боєвій лінії, яка тягнеть ся від Сяну (на північ від Сіняви) через Любачів і Яворів аж до зелізничого шляху між Мостисками а Городком. По занятю Перемишля (3-ого червня) отся армія відпочивала після 5-тижневих безстанних трудів. Сей час використала вона на нове уставленє своїх сил, відповідно до задачі, яка на ню тепер чекає. Коли передше головна її сила була зверзнена на Перемишль і заосмотрена в тяжкі облогові гармати, то тепер головні її сили пересунено на схід від Ярослава і додано велику скількість легкої пільної артилерії.

МОСКАЛЇ ПРИЗНАЮТЬ СЯ, ЩО ПОМИМО „ПОБІДИ" МУСЯТЬ УСТУПАТИ.

ПЕТРОГРАД, 13. червня. — Вчера оголошено урядово отсей звіт російського ґенерального штабу про вислід боротьби в Росії і в Галичині:

„Наш наступ на лінії Шавлі-Бетесголя розвиває ся правильно. Богато місцевостий, як також і кладовище коло Ягині заняли в пятницю наші війска. В часї атаку наших козаків забито 100 Німців а 50 полонено.

„Похід німецької армії від Маріямполя в напрямі Ковна в части здержано.

„На правім березї Висли неприятель виконав цілий ряд нападів, получених зі сильним бомбардованем. Однак Німцям удало ся зблизити до наших окопів лише на віддаль 400 метрів.

„В Галичині на схід від Ярослава змусили ми до відвороту німецьку моторову батерію, яка обстрілювала наші становища в долині ріки Шкла.

„Над Днїстром в битвах по день 10. червня полонили ми 348 офіцирів і 15.431 жовнірів та здобули 78 машинових крісів і 17 гармат.

„В ночи дня 10. червня неприятель хотів приступом взяти міст в Галичи, але безуспішно.

„Дня 11. червня сильні відділи неприятеля зблизили ся до Днїстра коло Незвиск і Заліщик. Тепер роблять вони приготовленя, щоби перейти на другий бік ріки".

Так представляє воєнне положенє російський урядовий звіт. Крім хвилевих успіхів коло Журавна, Москалї на цілій лінії мусіли заняти становище виключно оборонне. Хоч в урядовім звіті Москалї запевняють, що їм по части удасть ся здержати похід неприятеля, то, як доносять знова телеґрами з Віденя і Берліна, Москалям зовсім не ведеть ся.

Число полонених Німців і здобутих гармат, яке подають Москалї, обіймає всю їх добичу в ріжних битвах за останній час, підчас коли австрійські і німецькі війска таку скількість Москалів майже щодня беруть в неволю.

—o—

В РОСІЙСЬКІЙ ПОЛЬЩІ:

ПОЧАТОК НОВОЇ БИТВИ КОЛО ВАРШАВИ. 1.660 МОСКАЛІВ, 8 ГАРМАТ І 9 МАШИНОВИХ КРІСІВ В РУКАХ НІМЦІВ.

БЕРЛІН, 13. червня. — Німецька головна кватира в російській Польщі доносить:

„Вчера наші війска виконали наступ на російську лінію над рікою Равкою між Сохачевом а Болімовом. Нашим війскам удало ся переломити російську лінію і прогнати Москалів дальше на схід. Дотепер число полонених Москалів зросло до 1.660. Крім сього здобуто 8 гармат і 9 машинових крісів. Битва триває дальше".

З повисшої телеґрами годі зміркувати, чи згадана битва має виключно місцевий характер, чи є вона вступом до великої битви в цїли здобутя Варшави. Побут німецького цїсаря на східнім тереиі війни позволяє здогадувати ся, що там небаром прийде до великої рішаючої битви. До перелому російської лінії прийде правдоподібно на лінії в напрямі Красника і Люблина, або коло самої Варшави. Теперішні операції на обох крилах довжезної лінії (т. є. на лївім крилї в Курляндії, на правім крилї в Бесарабії) мають на цїли виключно ослабити середину російської лінії, щоби тим лекше її переломити.

—o—

В ПРИБАЛТІЙСЬКІМ КРАЮ:

ДАЛЬШІ УСПІХИ АРМІЇ ҐІНДЕНБУРҐА НА ПІВНОЧИ. — МОСКАЛЇ СТРАТИЛИ 3.358 В ПОЛОНЕНИХ І 8 МАШИНОВИХ КРІСІВ.

БЕРЛІН, 13. червня. — На північно-східнім тереиі війни німецькі війска під командою Ґінденбурґа віднесли знова великі успіхи, посуваючи ся здовж шляху, який веде з Лібави до Дінабурґу.

Послідний звіт головного німецького штабу звучить:

„Наш наступ у північно-західнім напрямі від Шавлів відбуває ся з великим успіхом. Наші війска взяли приступом місцевість Кузє помимо сильного опору зі сторони неприятеля. 3.350 полонених Москалів і 8 машинових крісів остало в наших руках.

„На полудневий схід від Ковна на шляху Маріямпіль-Ковно розпочала ся битва з російськими війсками, які прийшли на поміч".

—o—

РОСІЙСЬКА ДУМА ПРОТИ ТЕПЕРІШНОГО КАБІНЕТУ.

БЕРЛІН, 12. червня. — Німецька часопись „Фосіше Цайтунґ" помістила вість, одержану з Петрограду, в якій говорить ся про недалекий упадок теперішного російського кабінету. Ся акція проти кабінету є без сумніву випливом великого погрому Москалів в Галичині. Російське населенє не хоче ризикувати, щоби війска німецьких союзників війшли до полудневої Росії.

Згадана вість з Петрограду звучить:

„Під проводом президента думи Михайла Родзянка посли згодили ся одноголосно, то значить навіть в порозуміню зі скрайними партіями, вислати до царя просьбу о утворенє нового кабінету, зложеного з представників всіх партій. Родзянко удав ся опісля до головної кватири Николая Николаєвича, де відбув довшу нараду. Між царем а президентом міністрів Горемикином, міністром війни Сухомлїновом і міністром фінансів Барком прийшло до непорозуміня. Загально панує переконанє, що упадок теперішного кабінету є недалекий".

—o—

НА МОРИ:

НІМЦЇ ЗАТОПИЛИ ПОНАД 50 КОРАБЛІВ ПРОТЯГОМ ОДНОГО ТИЖНЯ.

ЛОНДОН, 13. червня. — Нинїшні недільні часописи виказують, що німецькі підводні лодки протягом послідного тижня затопили більше між 50 кораблів; між тими 7, належачих до невтральних держав. Росія стратила 3 кораблї, Франція і Бельґія по 2, всї проні належали до Анґлії. Також і літак затопив два рибацькі кораблї.

Між затопленими кораблями був найбільший щодо величини англійський корабель „Елєвктра", числячий понад 3.000 тон.

Взагалі в послідних часах діяльність німецьких підводних лодок значно збільшила ся. Німеччина старає ся в сей спосіб осягнути свою ціль, а іменно унеможливити або бодай в значній мірі утруднити довіз оружя, амуніції і поживи до Анґлії і Франції. Ріжні уліпшення щодо підводних лодок піднесли у високій степени їх працю і успіхи.

АВСТРІЙСЬКА ПІДВОДНА ЛОДКА ЗАТОПИЛА АНГЛІЙСЬКИЙ ВОЄННИЙ КРУЖЛЯК.

ВІДЕНЬ, 12. червня. — Австрійське міністерство війни оголосило урядово, що підводна лодка „ч. 4" затопила на Адрійськім мори недалеко побережа Албанії англійський воєнний кружляк „Лівeрпул".

„Ліверпул" находив ся в окруженю 6-ох англійських торпедовців, які по його затопленю пустили ся в погоню за лодкою, але без успіху.

„Ліверпул" (о містоті 4,800 тон) був зборужений 20 гарматами і числив около 400 людий залоги.

"SVOBODA" (LIBERTY)
the Ukrainian newspaper
published three times a week: Tuesday, Thursday and Saturday by Ukrainian National Association at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Established 1893.
JOSEPH STETKEWICZ, editor
83 Grand Street, Jersey City, N. J.
ANDREW SAWKA, manager
83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Entered as second-class matter March 30, 1911, at the Post Office at Jersey City, N. J., under the Act of March 3, 1879.

SUBSCRIPTION:	ПЕРЕДПЛАТА:
In United States:	В Злучених Державах:
$2.00 per year	на рік $2.00
$1.00 per 6 months	на пів року $1.00
$0.75 per 3 months	на 3 місяці 0.75
In Jersey City, Canada and other foreign Countries:	В місті Jersey City, до Канади і других країв:
$3.00 per year	на рік $3.00
$1.50 per 6 months	на пів року $1.50
$1.00 per 3 months	на 3 місяці $1.00
Single copy 3 cents.	Поодиноке число 3 центи.

За кожду зміну адреси платить ся 5 центів.

Адреса: SVOBODA
83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Всї моні-ордери і чеки треба виписувати на адресу „Svoboda".

При висиланю замовлення належить долучити моні-ордер або чек.

Число телефону 498 Jersey City.

AMERICAN ASSOCIATION OF FOREIGN LANGUAGE NEWSPAPERS MEMBERSHIP LABEL

За всї оголошеня поміщувані в „Свободї" редакция не відповідає. — Рукописий не звертає ся.

УДАР ДЛЯ ПОЛІТИКИ ПРЕЗИДЕНТА ВІЛСОНА.

По затопленю анґлїйського великого корабля „Люзітанії" дня 7. мая с. р., на якім згинуло понад 100 Американців, президент Злучених Держав вислав дня 13. мая ноту до Німеччини з протестом.

У тій нотї домагав ся він від Німеччини таких річий, яких жадна держава не може домагати ся. Домагав ся він забезпечення житя для американських горожан на британїйських (анґлїйських) кораблях і то навіть на водах, які Німеччина оголосила за воєнну область. Того Німеччина не може зробити, бо то значило би, що вона перестала воювати з Анґлїєю на мори, хоч Анґлїя з нею не перестала.

Тому державний секретар (міністер заграничних справ) Німеччини Яґов відповів Злученим Державам, що вони сього від Німеччини не можуть домагати ся. Написав він, що Німеччина вже висказала жаль, що таке велике число Американців згинуло на затопленім анґлїйськім корабли „Люзітанія", але свого права не може зречи ся; не може свобідно пускати амуниції на убитє 50.000 Німців через те, аби дарувати житє 100 Американцям, котрі мимо остороги їдуть на корабли, якому грозить затрата з тої причини, що: 1) він належить до воюючої держави; 2) що їде через морську воєнну полосу; 3) що везе амуницію і 4) що побудовано його при помочи анґлїйського правительства і записано до помічних кружляків, які беруть або можуть брати участь у війні проти Німеччини.

Ся відповідь наспіла до Злучених Держав дня 30. мая і наробила богато крику, таксамо як зараз по затопленю „Люзітанії". Президент Вілсон знова пійшов за тим криком, якому проводила американська преса і зладив другу ноту до Німеччини, подібну до першої.

* * *

І се вже викликало межиусобицю (домашну війну) у Злучених Державах.

Державний секретар (міністер заграничних справ) Злучених Держав Браєн заявив президентови Вілсонови, що вдруге не підпише ноти до Німеччини з неоправданими домаганями.

Вілсон не хотїв змінити своєї ноти, а Браєн не хотїв такої її підписати і скінчило ся на тім, що Браєн уступив. На його місце покликав Вілсон. покишо Ленсінґа, котрий підписав ноту і ся нота пійшла вже до Німеччини дня 9. с. м.

По уступленю зі свого становища Браєн вже яко звичайний горожанин **зачав кампанію проти Вілсона.**

Доси видав він вже 4 свої „ноти", в яких поборює політику Вілсона супроти Німеччини.

Браєн заявляє у першій своїй „нотї" до Американців, що він радив осьтаку полагоду спірної з Німеччиною справи:

1) Справу затоплених німецькими підводними лодками кораблів має порішити міжнародна комісія, по війнї; на порішенє лишає ся протяг одного року;

2) Президент Злучених Держав повинен остерегти горожан, щоби не їхали на кораблях воюючих держав, або і невоюючих держав, а наладованих амуницією;

3) Заборонити пасажирским кораблям, що відпливають зі Злучених Держав, возити амуницію.

У другій „нотї" написав Браєн, що його погляди були, щоби розвагою і переговорами дійти до заду з Німеччиною, а Вілсон хотів дійти до того погрозою сили, що Браєн називає останком середновічних часів.

Трета „нота" Браєна була до американських Німців, до яких пише, щоби впливали мирово на свою стару і нову вітчину.

В четвертій „нотї" пише, що президент Вілсон свою другу ноту по його уступленю таки трохи змінив і вона вже спокійнїйша. Се перший успіх його виступу проти Вілсона.

Значить, боротьба вже розгоріла ся на добре і можна сказати, що половину населеня Злучених Держав має за собою Вілсон, а половину Браєн.

Як та війна скінчить ся, покищо не знати, бо се залежить від дальшого розвитку подій.

Одначе вже тепер можна сказати, **що політика президента Вілсона підчас теперішної европейської політики потерпіла сильний удар.**

Се є небувале у других державах.

Вражає не так те, що міністер виступив проти президента, як те, у який спосіб і защо та се, що не перешкодила тому виступови приналежність до одної (демократичної) партії.

Се є дуже важна подія. Політична лекція, яку дає Браєн Вілсонови, є рівночасно політичною лекцією для Злучених Держав, у яких можливі такі події.

Такі події, як висилане таких нот і виступ Браєна можливі тільки **в політично невиробленій державі,** якою властиво є Злучені Держави і тому такі лекції, які зачав їм давати Браєн, можуть Злученим Державам тільки принести користь, бо можуть дати почин, що населенє Злучених Держав побачить свою політичну невиробленість і зачне стреміти до того, аби лихо направити й усунути можливість таких подій, які перед цілим сьвітом показують ту політичну невиробленість.

ВИЗВОЛЕНЄ НЕПРАВНО УВЯЗНЕНИХ УКРАЇНЦІВ.

(З віденського „Діла").

З радісною звісткою ділимо ся отсе з нашими читачами і з цілою українською суспільністю: інтерновані в Талєрґофі Українцї вже всї вийшли на волю.

Радіти сею звісткою треба не тільки з особистих причин, зі співчутя для тих, що перебувши важкі хвилї свого житя, знаходять ся знов на волї. Се увільненє має для нас, для української суспільности, далеко глибше значінє, значінє політичного акту, важного для цілого українського народу в Австрії.

Інтерновані в Талєрґофі оставали під важким підозрінєм, що їх політичний спосіб думаня і діланя являє ся з огляду на воєнний час на стільки небезпечним і шкідливим для держави, що се вимагає тих мір, які проти них заряджено, а саме увязненя і переведеня слідства. Підозрінє — важке як для горожанина держави так і для суспільности, якої членом він являє ся. Небезпека, яка з того повстала була для української справи, занадто відома, щоби про неї треба було тут ширше говорити.

Тимчасом слїдство виказало, що інтернованим не можна припинати нїякої вини, що нїхто з них не допустив ся нїчого, за що можна би його поставити перед суд. І так вийшли вони на волю — не тільки не засуджені, але навіть не суджені.

І тому увільненє їх має для нас значінє політичного акту, який стверджує, що український нарід в Австрії вільний від всякого підозріня нельояльности супроти держави, що його політична орієнтація в сїй війнї проголошена його політичною репрезентацією знаходить повне потверджене в настрою й діланю цілої суспільности, без нїякого виїмку.

Таке сьвідоцтво правдї дає увільненє українських Талєрґофців!

Витаючи їх з відзисканою волею, хочемо їм сказати, що їх радість є радостю цілої нашої суспільности, як їх важкі хвилї були для всїх нас важкими хвилями.

Нехай-же ті важкі хвилї зложать вони на жертвенник волї рідного краю, — наша суспільність не забуде їм тої жертви.

З окрема треба зазначити заслуги нашої репрезентації, її заходи, щоби через увільненє наших Талєрґофців здобути побіду правдї. Про ті заходи ми вже нераз мали нагоду писати, і вони творити-муть окрему главу в історії української політичної акції під час сеї війни. На сїм місцї зазначимо лише, що коли наші Талєрґофці на волї, то се заслуга сих заходів, заслуга всїх тих, що так або инакше, кождий в своїм крузї діланя, працювали для побіди правди.

Тепер можемо радіти всї — сумовитою радостю — що врешті правда побідила!

ВЕСНЯНКА.

З поезій осліпленого.

Прийшла весна, прийшла красна —
Витай, витай нам, весно!
Прокинулась зі сну земля
Так гарно, так чудесно.
Прийшла весна і спів пташок
Гень на всї тони ллєть ся...
І все радіє, все цвите...
І серце швидше бєть ся...
Прийшла весна, прийшла красна,
Зеленим ковром вкрила
Долини й гори — і дала
Душі вірлині крила.
І тихо легіт шелестить
Між листичком у гаю.
І рветь ся клич палкий з грудий:
Проснись, мій рідний краю!
Прийшла весна, прийшла красна
Воскресний спів лунає...
О, горе! В ворога руках
Мій рідний край конає...

А. Волощак.

Українські Січові Стрільці.

ПІД ОГНЕМ МОСКАЛІВ В СЕЛЇ ГРАБІВЦИ СКІЛЬСКІМ.

(ВІД ВЛАСНОГО ВОЄННОГО КОРЕСПОНДЕНТА).

(Право передруку застерігає собі автор).

Сьогодня Москалї ударяють через Сколє на Стрий. А ще так недавно перли ся вони в тій самій долинї Опора все вперед і вперед, не жалуючи ні житя людського, нї свого війська, нї амуниції.

Усї битви Січових Стрільців в останних часах у Скільщинї відбували ся на горі Маківцї над потоком Головчанкою, між селами Головецьком і Скільським Грабівцем, недалеко Тухлї, де — як народ собі оповідає — пропало в наших княжівських часах кілька тисяч дикої татарської орди, затопленої Тухольцями.

Тепер справили українські добровольцї Москалям на Маківцї подібний празник, як колись наші предки Татарам в недалекій Тухлї. **Кілька тисяч Москалів переплатило житєм лише в однім із штурмів на Маківцї.** А тих приступів було немало.

Частина Маківки належала вже здавна до Москалів. Відти Москалї зі своїх становищ могли з кріса стріляти в день **до села Грабівця Скільського,** де були розкватировані по хатах Українські Січові Стрільцї. Через те нїхто не сьмів у день вийти з хати. Житє розпочинало ся щойно вечером. Тоді приходили дижурні, старшина; чути було прикази, перекликуваня; можна було добачити жовнірів і Стрільців, що таскали на Маківку набої, їду, величезні звої дроту звичайного і колючого, невеличкі деревяні кобилиці, котрі вбивають ся в землю одну коло другої та обмотують ся колючим дротом, щоби ворог не міг приступити до наших становищ.

Так працюють усї гірко цїлу ніч, а в день можна спати. Можна, але треба наперед привикнути до „музики" що приграє цїлу днинку — і то нераз дуже немилі мельодії. Перед ведуть з російського боку 22-центиметрові гармати, а зі становищ союзної австрійсько-німецької армії відповідають їм басом великі руйнуючі гармати. Для мельодійности тої музики підтягають за ними різними голосами з обох боків тяжкі і звичайні, великі і малі, полеві і гірські гармати та машинові кріси.

Наші Стрільцї так вже привикли до того всего, що їдять, співають, сплять, грають в карти, читають, жартують, балакають — під звуки тої „симпатичної" музики; тільки з хат не можуть виходити. Переривають але тоді свої заняти, як стане надто „горячо". А се наступає з тою хвилею, коли Москалям стане солию в оцї котрась хата в селї і вони націловують до неї свою тяжку гармату.

Яких 50 кроків від хати, де жила одна „комуна" Українських Січових Стрільців, упав 22-центиметровий ґранат. Наче чорний, пишний, струнким водограй стрілила в небо хмара розритої землї. Та в тійсамій хвилї затрохотіли кусники землї і каміня по стінах хати, задзенькотіли шиби і висипали ся з жалібним бренькотом в середину хати.

Слідуючий стріл міг вцілити в дім, де були Стрільцї, тож треба було опустити тостинну хату і тимсамим охоронити її від московських стрілів.

Перенесли ся **до хати ґазди Івана Жолобовича.** Дивимо ся через вікна, як німецькі великі гармати будуть відповідати на таке „чемне новитанє". За хвилю чути тільки „ввух!" і дзенькіт дрожачих шибок та протяжний свист летючої величезної кулї. І заки ще почуєте грім її вибуху, то побачите, як в однім місци на Маківцї у старезнім лїсї — наче під могучим подувом — розхиляють ся на боки столїтні смереки і падуть до долу. В тій хвили підносить ся бистро чорна хмара і чути гуркіт грому на горі. Се тріскає тяжений ґранат. А хмара миґом росте і вкінци закриває третину гори. — Як вже хмара розприсканої землї та каміня уляжеть ся, побачите в лїсї голу лисину в тім місци, де влучив вистріл тяжкої австрійської або німецької гармати (мозділра).

І гадаєте, що ми довго прожили у сего господаря? Деж там! Одного дня ввалив ся російський ґранат у стайню, що припирає до хати.

Ми остали в хатї, бо міркували, що Москаль погадає собі: „Видко, у тій хатї нїкого нема, коли нїхто не втікає". І оставить вже хату в спокою.

Так воно і сталось.

Але всетаки мусїли ми опустити гостинну хату ґазди Жолобовича, бо прийшло ся нам перенестись **на „сталий побут" до окопів на Маківцї.**

ЩЕ ОПОВІДАНЄ ПРО БИТВУ НА МАКІВЦЇ.

— Товаришу **Борис,** розкажіть, як то було на тій Маківцї. Ви вістун, то чейже мусїли дещо більше бачити.

— Перший раз — зачинає він оповідати — пійшли ми на Маківку вже 28-ого цьвітня.

— Ей, не зачинайте свого оповіданя від Адама і Еви, бо все стане нецїкаве. Розповідайте про той бій, коли Українські Січові Стрільцї відібрали у Москалів окопи та відбиваючи їх напад, пійшли на них відпором.

— Тоді вийшли до бою із Грабівця: сотня Будзиновського і дві чети із сотнї Дідушка — каже Борис.

— Москалї вже були забрали першу лінію окопів? — питаю ся.

— Так. Вони перли вперед по збочи гори. Наша розстрільна лінія уставила ся півколесом на збочи. Лївим крилом проводив молоденький четар **Гнатевич,** в середині приказував заступник сотника **Мельник,** а на правім крилї находив ся сотник **Будзиновський.** Головний провід був в руках офіцира **Дрозда.**

З боку уставлено машинові кріси в місцях, відки був добрий дострїл і відки цїлий час можна було бити йдучих до приступу Москалів.

Три полки пійшли до приступу на наші другі окопи.

Заторохтїли кріси, ми всї розпочали скорий огонь. А Москалї мимо того йшли все близше і близше до нас.

— Вперед! Хлопці, вперед! Напеpед! — обізвала ся команда.

Звінке і дуже „гурра!" приглушило московські оклики. Се відібрало Москалям надію на побіду.

— Як-же ви, товаришу, пійшли до приступу, як кинули ся на ворога? — питаю ся.

— Як я побіг до приступу?... Як я опинив ся коло Москалів?... Що я тоді робив?... — Я не тямлю.

Ми кинули ся відпором на сїру купу ворожого війска. Навіть не було часу вложити баґнет на кріси.

— Як-же ви бороли ся серед темної ночи у запущенім лїсї? — питаю ся дальше.

— Підчас бою ясно як в день — кажи він. Боєвище осьвітлюють ракетами. До того є окремі револьвери і з них вистрілюють ся ракети. Заки одна згасне, жовнір вистрілить другий раз, відтак третий і т. д. Так, що цїлий час все добре видно.

В одній хвилї виперли ми Москалів в долину поза перші окопи.

Там, над потоком зіпрали ми їх здорово.

— Кажуть, що в тій битві втратили вони три тисячі людий? — кажу я.

— Один Стрілець — відповідає менї Борис — на очах усїх товаришів, жовнірів та офіцирів розбив свій кріс на ворожих головах. Тоді вихопив з рови пістолєтом на Москалів.

— І вийшов живий з бою?

— Живий, здоров як риба.

На хвилю підчас бою я отямив ся, — каже дальше Борис — оглядаю ся, де мій брат та, що з ним дїєть ся. Дивлю ся, якийсь Москаль іде до приступу з крісом в руцї, з наложеним на кріс баґнетом. Кілька кроків перед одним нашим товаришем він розмахнув ся крісом і кинув його — мов списом — просто баґнетом у груди Українського Січового Стрільця. Сей схилив ся і тільки приклад (кольба) зачепив його по голові та приголомшив.

В тій хвилї став Москаль витягати з кишенї ручний ґранат. Та він мусить там зубами притиснути якусь пружинку, щоби ґранат вибух. Заки ще Москаль вспів се зробити, прискочив мій молодший брат і пробив його баґнетом. Все те стало ся в кількох хвилинах.

— Чому-ж не брав його в полон?

— Не було часу. Той був би тимчасом кинув ґранат, котрий робить більше шкоди ніж шрапнель. Розскакує ся на острі, дрібні, квадратні, сталеві кусники і тяжко ранить та вбиває. А зрештою, навіть як би воловодив ся з Москалем, беручи його в полон, то тимчасом прискочив би другий ворог та забив би його.

Другого дня Москалї наступали **коло Головецьна.** Тут відпирали їх два курінї Українських Січових Стрільців. Підчас битви артилєрія відтяла Москалям відворот. Ми перестали стріляти і зажадали, щоби решта ворогів піддала ся.

Тоді взяли ми в полон 800 Москалів.

Через слідуючі два дни вони цїлий час носили ранених з боєвища та ховали трупів.

Написав **Ростислав Заклинський.**

Відень, 15. мая 1915.

СТРАТИ „УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ".

Ч. 2.

УБИТІ:

Дня 26. II. 1915. Рядовик Амброзійчук Павло. — Старший десятник Безпалко Іван.

РАНЕНІ:

Гнатишак Дмитро, Василишин Дмитро, Рубиняк Іван, Матис Іван, Пивко Станислав.

ПОЛОНЕНІ:

Пасїчний Василь, Перневський Михайло.

ПРОПАВШІ:

Чіґер Федь.

Подає до відома дня 4. III. 1915. отаман Семен Горук.

Ч. 3.

УБИТІ:

Дня 29. IV. 1915. Рядовики: Ілячук Василь, Ткачук Федь, Мицканюк Михайло, Палїйчук Василь, Савчук Дмитро, Шевчук Юліян, Білячук Михайло, Савич Василь.

РАНЕНІ:

Мороз Василь, Сорич Дмитро, Гайоха Роман, Снїтович Дмитро, Шкрібляк Ількo, Мухар Василь, Батейко Михайло, Петращук Петро, Бельшега Федь, Петрів Лукіян, Федорчак Онуфрей, Петрик Петро, Библюк Антін, Дячук Іван, Бумбук Микола, Гайдач Дмитро, Максимюк Амброзій, Дячук Іван.

ПРОПАВШІ:

Погребяник Іван.

Подає до відома дня 30. IV. 1915. отаман Гриньо Коссак.

ЛИСТИ З РІДНОГО КРАЮ.

Лист з Наймаркт, Угорщина, писаний до Демка Хомина в Олифант, Па., дня 7. січня 1915.

Дорогий та незабутний Товаришу! Коли сей лист дістанеть ся до Твоїх рук, то певно здивує Тебе, як побачиш письмо давного свого товариша, котрий нинї признаений яко жертва гарматного мяса. З межи граду куль еще раз щиро, по давному хочу з Тобою побалакати, бодай дуже коротенько.

І так, дорогий Друже, давно вже не писав я до Тебе, о як дуже давно, вже і охоту до писаня стратив, бо вже пів року в руках мілїтаризму. За свою рідню я вже забув, а за моє село то рідний сам Бог не знає, що там ся дїє; чи є ще які слїди з нашого рідного села, чи може лиш вороги по згарищах лїнють а цеи мов дикі вовки виють. Вже 6 місяців нї чутки нї вістки від своєї рідні, ані від нїкого з нашого села. Бо що-ж, коли там в наших околицях в перших днях мобілїзації зачав ся великий огонь, якого ще сьвіт не бачив. В нашім повітї (Рава Руська) зачала ся битва 3-мільонової (?) армії—щось страшного! Коло Річок та Забіря (около 1½ милї від Рави) то трупи стосами лежали на 4

метри (?). Там сотки тисяч (?) мізераків пійшло на тамтой сьвіт. Правда, Москалів більше, але і наших немало. Мерзені часи настали тепер на сьвіті, коли вже живі вмерлим завидують.

Я єще, Товаришу, до якогось часу живу на тім мізернім сьвіті, но не знаю, як довго тото житє ще потриває. Проклятє таке житє. Се не житє, але мука, як чоловік очікує, коли ї на него прийде черга лізти перед часом у сиру могилу. До сего часу я перебуваю спокійно в кадрі при рекрутах, але здаєть ся, що треба буде небавом і мені наставити свою грудь проти ворога своєї вітчини. Якої вітчини, коли наш рідний край забрав уже проклятий Москаль і хто знає, чи вдасть ся вирвати його назад з його ворожих рук?... Так то, Друже, така моя пропаща доля. А ще до того — як Тобі відомо — навязав я подруже житє. Ая, ая! Так, так! Більше муки, більше жалю, більше терпіня. Два місяці пожити з найблизшою подругою житя і попращати ся і йти спокійно на смерть, а її лишити на людську ласку і неласку — щось страшного і невиносимого! І нині в день Рідва, коли цілий сьвіт підчас спокою радіє народженєм Великого Пророка, голосителя мира і доброї волі, саме нині я пишу сей лист з далекої чужини, в якій своєї мови не почуєш. Пишу лист де? Такой в далеку чужину. А деж наше село? де наші близкі і знакомі? Нема! Всі розсіяні по цілім сьвіті: одні покликані до служби, а други сами повтікали або в чужі краї або в неприступні ліси та дебри, аби заховати своє житє. Від кого? Від такого самого чоловіка, християнина... Так, так. То робить поступ, то робить цивілізація 2-ого століття! Всьо брехня! Нема жадного поступу, нема жадної цивілізації! Сьвіт є фалшивий, облудний! Не можу дальше писати, бо думки в голові плутають ся, кров у жилах кипить... Лишне вернути до річи.

Я стою тепер на Уграх, між Будапештом і Віднем. Вже пятий місяць товчемо ся по Угорщині. Наш 3. полк уланів ляндвери (краєвої оборони) стояв сперше в Стрию, але як Москаль зачав пхати ся до Галичини, то ми мусїли подати ся за Карпати. Тут з нашого села нема нікого окрім мене і Ілька Перегородського. Відколи я пійшов з дому, до доси нічого єще не чув за своє село, за жінку, за родину і не знаю, чи ще дехто з них жиє чи ні. Не знаю також, де вони обертають ся, бо листи тамтуди не курсують. Я довідав ся, що вже до Америки листи зачинають курсувати, отже пишу до Тебе, Товаришу, а як Ти що чув, то мені напиши. Ти можеш писати листи через Росію і в той спосіб дещо довідати ся. На кождий спосіб напиши хоч що-то, бо я тут в таких закутках, що ґазети руської ані польської не дістанеш. Я все читаю (от калічу) німецькі ґазети, бо тут самі Німці і Мадяри. Відпиши мені, Товаришу, що взагалі чувати, бо я страшно банную за якою відомостию. Все в голові шумить, як нагадаю собі ту страшну хвилю, коли то ми всї мусїли серед темної ночи вибирати ся з села, при невмовкаючім плачу, крику і зойку жінок, дітий, батьків і т. п., де всї прощали ся взаймно, бо всьо йшло на смерть. Страшна се була ніч! Я її не забуду, поки буду жити. Правдиве пекло було, і від тоді ніхто о нікім не знає. У Львові ми всї розлучили ся, а ішло нас з нашого села зі 400 молодців відразу. Бодай був чоловік не видів сьвіта і того всього, що на нім дієть ся!

Кінчу і здоровлю Тебе, цілу Твою рідню і всїх товаришів та знакомих. Будьте всї дужі і здорові, желаю Вам всего добра. — Ваш друг Максим Хомин.

Мій товариш Максим був тут в Олифанті широко знаний яко чесний і моральний чоловік та знаменитий бесїдник на вічах, котрі відбували ся в тутешній околици підчас поїздки д. Січинського. Демко Хомин.

НОВИНКИ.

БАНКРОЦТВО ПРИВАТНОГО БАНКУ В СКРЕНТОН, ПА.

Дня 11. с. м. зістав замкнений приватний банк „Блау Бенкінґ Гаве” в Скрентон, Па. Властитель банку Адольф Блау утік, полишивши своїм кредиторам обдовжені реальности і порожну касу. Найбільшу страту понесли Українці і Поляки, бо декотрі мали по кілька тисяч ощадностий зложених у сїм жидівськім банку. Анґлійські часописи пишуть, що Блав мав у своїм банку депозитів на суму $400.000, а був бондований на $115.000; після того дістануть депозитори около 25 центів на доляру.

Послїдними часами Блав розвинув сильну аґітацію за депозитами; обіцяв 4 процент від вкладок і вже наперед вписував процент на книжочки, давав всілякого рода дарунки, удержував добре платних аґентів, які видирали людям остатний цент і несли до Блава, видавав також часописи на кількох мовах і розсилав людям за дармо, адвертайзмуючи свій бізнес. На українській мові видавав тижневник „Гірник” в кільканайцять тисяч примірниках і розпихав всюди, до кого лиш мав адресу, а люди тїшили ся „даремною” ґазетою, за котру прийшло ся їм тепер дорого заплатити.

Аґенти Блава такі були вїзливі, що у кого почули гроші, то поти до него ходили, поки не витягнули послїдний цент. Їм не розходило ся лиш о позисканє костумера, але о стягненє як найбільшої суми гроша. Між Українцями оперував найбільше Василь Бадан. Він кождому майже кредиторови „ручив” своїм маєтком, коли вже хто не хотів вірити Блавови, і через те впали жертвою його найблизші краяни і прочі Українці. Тепер хати Бадана стереже поліція, а він не показуєть ся між людий; мабуть виніс ся на якийсь час з міста.

Велике пригнобленє панує особливо між чужинцями міста Скрентону, які впали жертвою банкроцтва сего жидівського банку.

---o---

ЕПИСКОП ЧЕХОВИЧ — ЖЕРТВА РОСІЙСЬКОГО НАСИЛЬСТВА.

Віденська німецька ґазета „Нає Фрає Прессе” доносить про траґічну смерть епископа Чеховича ось-що: „Стало відомим, що Москалї греко-католицькому епископови, заступникови краєвого маршалка Ексц. Константинови Чеховичеви **відібрали епископат і змусили його опустити епископську палату. Брутальне поведенє російських властий так зворушило 72-лїтного князя церкви, що дістав удар серця, котрому уляг дня 28. цьвітня”.**

---o---

МОСКОВСЬКІ БРАНЦЇ У ФРАЙШТАТЇ.

У Фрайштатї (в долїшній Австрії) в бараках для воєнних бранців міститьь ся тепер 12 тисяч Москалів полонених, а в найблизшім часї то число буде виносити 20 тисяч. Полонених поділено на баталїони під дозором австрійських офіцирів, а на чолї компаній і так званих цуґів стоять московські підофіцири. Фрайштатський табор має півтора кільометра ширини і довготи. Кромі мешкальних бараків є тут ще шпиталь, аптика і т. д. Стан здоровля полонених знаменитий, випадки недуг дуже рідкі, пошести не появляли ся. Водопровід достарчає дуже добру воду, дезінфекційні заряджения, купелевий заклад і парові пральні, — все те для здоровля московських полонених салдатів, **між якими є найбільше Українців з російської України. Між полоненими є 17-лїтні хлопці і 45-лїтні ополченці.** Живність для них є вистарчаюча. На снїданє чорна кава або гербата, на обід щодень мясо і ярина, на вечеру горох, фасоля капуста, бараболї і т. д. Хлїб, який печуть самі бранці в пекарнях, є дуже смачний. В кантинах можна дістати досить дешево ковбаси, масла, сира, тютюну і безалькогольних напоїв. Склянка чаю коштує 5 сотиків.

Занятя бранців є ріжні. Хто із заводу чим є, то тим тепер тут занимаєть ся як от: в різници, пекарни, столярни, в шевських варстатах і т. д. Московські полонені шиють дуже богато черевиків для наших війск, які воюють в Карпатах. Богато бранців будує для себе бараки. Вони можуть два рази на місяць писати до родини все по картцї. Порядок в бараках панує добрий.

---o---

ВСЕМУ ВИННА „ЗРАДА”.

В Росії виринула нова афера „державної зради”, якої жертвою впав оберст-ляйтнант при ґенеральнім штабі десятої армії, знищеної над Мазурськими озерами Гінденбурґом, Мясоєдов. В аферу вмотаних є богато офіцирів та цивільних осіб. Закидають, що через зраду тих людий вдало ся Гінденбурґови та Бельовови знищити десяту армію барона Сіверса. Не бракує однак голосів, — і ті будуть найскорше правдиві — котрі кажуть, що ґенералїссімус великий князь Николай Николаєвич потребував жертви для оправданя свого погрому над Мазурськими озерами і тому сконструовано цїлу аферу державної зради. Сей погляд є тим більше оправданий, що в аферу втягнено людий, котрих участь у шпіонажі мусить являти ся майже цілковито виключеною. Взагалї наші противники в теперішній війнї всї свої погроми і невдачі складають на „зраду”. Французи подібно, як в 1870 р. в часї Седану і упадку Парижа кричали безрадно „ми зраджені”, так само і в осени 1914 р. побідний похід Німців в Бельгії і Північній Франції приписували „зрадї” натуралізованих Німців у Франції. Анґлїйці сьмілий атак німецької фльоти на Ярмус і Скарборо приписали „зрадї” дисльокації побережних мін, а затоплюванє анґлїйських кораблів зрадї німецьких аґентів. Дуже влучно зілюструвала одна німецька гумористична часопись страх Анґлїйців перед німецькими шпіонами, представляючи засуд на смерть анґлїйським воєнним судом німецького пса „даксля” за те, що він хвостом мав давати знаки німецьким „Цепелїнам”. Перший свій погром над Мазурськими озерами та занятє Німцями значної части Привислянського краю приписувано в Росії „зрадї” жидівського населеня, з тим, що при першім мазурськім погромі значну ролю мали відограти вітраки і корови, що показували російські позиції і рухи. Словом всїм невдачам наших ворогів винна не перевага неприятеля ані власні блуди і недостачі, лише „зрада”.

РОДИМЦЇ! ПРИ ВСЇХ НАГОДАХ ЗБИРАЙТЕ ЖЕРТВИ НА ФОНД ВИЗВОЛЕНЯ УКРАЇНИ.

ЗАБРАНІ В ПОЛОН.

Один з резервових офіцирів... полку піхоти розказує про слїдуючу пригоду, яку мав підчас кровавих битв у східній Галичинї.

По нерішеній битві коло місточка Р. дістав я вечірний приказ: з 25 жовнїрами обсадити вхід до села В. і боронити ся вразї якогось ворожого нічного нападу так довго, доки не надійдуть відповідні скріплення.

Я виповнив приказ в сей спосіб, що з приділеними менї жовнїрами обсадив узгірє перед селом від сторони лїса, де стояли значнїйші ворожі сили.

Розставивши передні сторожі, я положив ся під стиртою соломи.

Коло півночи зірвавсь я, щоби подивитись, чи розставлені сторожі чувають.

Очевидно, як я сього догадував ся, всї спали, хроплячи та говорячи через сон. Я мав намір скартати їх прикрим жовнїрським словом, коли нараз звернув мою увагу якийсь шелест від сторони лїса.

У віддаленю кільканайцяти кроків зауважав я якусь сїру постать, що повзла до мене.

Вовк, не вовк, медвідь, не медвідь, — думаю собі. Вхопивши карабін від сплячого жовнїра, мірю...

— Halt! Wer da?

Сїра стать пристає, а опісля дрожачим голосом відзиваєть ся на пів польським на пів німецьким язиком: „Пане єднорал, лиш не стріляйте!”

Я спустив карабін. Сїра стать за кілька хвиль була коло мене. Російський піхотинець з чорною по пояс бородою.

— Пане єднорал! Я потребую піддати ся!

Приказую йому відкинути карабін. Робить се з великою охотою.

— Чому піддаєш ся добровільно? — питаю.

— Пане єднорал, я вже пять день нічого в жолудку не видів.

Веду його під стирту, де мої жовнїри почастували його хлїбом і чорною кавою.

Поживившись трохи, киває до мене пальцем та говорить шепотом, що хоче менї в чотири очи повірити важну тайну. Відходжу на бік. Озираючись на право й на ліво, говорить:

— Пане єднорал, я маю для пана добрий інтерес!

— Що за інтерес? — питаю.

— Пане єднорал, я маю для пана трох жидків. Дуже порядних жидків! Вони потребують також піддати ся.

Я мимоволї усьміхаю ся.

— Заклич їх!

Бородатий починає кричати в сторону лїса.

За кілька хвилин зявляєть ся трох дальших бородачів подібних до першого втїкача. Кинувши на землю карабіни, дивлять ся в мої очи з трівогою. Та я забрав їх дальше між своїх жовнїрів і казав нагодувати хлїбом та кавою.

Се був одинокий случай, де за кілька капель кави та за кусень хлїба вдало ся менї забрати в полон кількох „Москалів”.

НОВІСТЬ НА АМЕРИКАНСЬКІЙ УКРАЇНІ.

Накладом Видавництва „Свободи” появила ся тепер книжка, яка викличе певно велике вдоволенє серед усїх наших земляків на американській земли.

Ся книжка — се „**ПОВНА ЗБІРКА ВЕСЕЛИХ ВІРШІВ СТЕПАНА РУДАНСЬКОГО**”, так улюбленого поета серед цілого загалу нашого народа, що за його творами, як то кажуть, люди розщибають ся.

Звертаємо увагу, що такої повної збірки, виданої окремо, як ся, що власне тепер появила ся з друку, ще не було не то в Америці, але і в старім краю. Длятого се є новість для всїх Українців.

Нема сумніву, що тепер кождий Українець, що нераз радий був десь роздобути ті вічно сьвіжі перли Руданського, скористає з нагоди і набуде собі одну збірку на власність, яка буде йому на все нерозлучним товаришом та буде давати розраду і потіху.

Згадана збірка веселих віршів з портретом С. Руданського обіймає 282 сторони, на яких містить ся 215 віршів, котрі ділять ся на такі розділи: 1) Преслівия 2) приказки про мужиків і козаків; 3) приказки на попів та ксьондзів; 4) приказки про Ляхів і панів; 5) приказки про Москалів і урядників; 6) приказки про Німців; 7) приказки про жидів; 8) приказки про циганів і 9) приказки про звірів (байки). Крім того в книжці є житєпись С. Руданського та при кінци замітки і поясненя до віршів.

Книжка у гарній окладинці коштує вже з почтою всего 55 центів. Хто пришле до Адміністрації „Свободи” 55 центів, зараз дістане відвортною почтою книжку.

Тож спішіть ся і замовляйте. Сумувати не треба ніколи, ані в сумні ані в веселі часи, бо веселість — то половина здоровля.

Памятайте, що наш славний поет Іван Котляревський кликав:

Нехай злії одні плачуть,
Бо не добре замишляють!

І купуйте збірну веселих віршів Степана Руданського.

ДЛЯ ТИХ, ЩО ЧИТАЮТЬ ОГОЛОШЕНЯ.

За всі оголошення (адвертайзменти), поміщені в „Свободі”, редакція не відповідає. Хто замовляє щонебудь з поміщуваних оголошень, нехай звертаєть ся просто на адресу тої фірми, яка оголошує ся; в „Свободі” належить замовляти лише те, що „Свобода” оголошує від себе. На се треба добре уважати.

Звертаєсь увагу Вп. читачів нашої часописи, що, коли вони висилають замовленя до фірм оголошуючих ся в нашій часописи, роблять се на власне ризико і редакція за се відвічати не може.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ.

(За оголошення поміщені в сїй рубриці платить ся по 1 і пів цента за кожде слово за одноразове поміщене, а за дальші поміщеня по 1 цнт. за слово за кождочасне поміщенє. — Оголошень женитьби не приймаєсь.)

РОДИМЦЇ! ЗБИРАЙТЕ ЖЕРТВИ НА ФОНД ВИЗВОЛЕНЯ УКРАЇНИ.

ВИКАЗ
убитих, ранених, полонених і пропавших Українців у теперішній війні.

СКОРОЧЕНЯ:

п. = піхота (інфантерія)
стр. = стрільці (єгри)
у. = улани
д. = драгони
а. = артилерія (польова)
а. кн. = артилерія кінна
а. гір. = артилерія гірська
а. кр. = артилерія кріпосна
г. = гонведи (польові)
г. т. = гонведи тяжкі
пн. = піоніри
сап. = сапери
тр = трен (достава амуніції і живности)
с. = санітети
л. = ляндвер (піх. крайової оборони)
у. л. = улани ляндвер
а. л. = артилерія ляндвер
г. л. = гонведи ляндвер
з. о. = загальне ополчене (ляндштурм)
ж. = жандармерія
ск. ст. = скарбова сторож.

Подаємо при імени число означає полк (регімент), баталіон або дивізію.

(Дальше).

Листа утрат ч. 129
видана 18. лютого 1915.

ПОЛОНЕНІ:

Гайдук Андрій, 19 л. (в Росії)
Галатин Никола, 55 п. (в Росії)
Галяревич Михайло, 20 з. о. (в Росії)
Галущак Стефан, 80 п. (в Росії)
Гамулець Василь, 19 з. о. (в Росії)
Ганчарук Лев, 35 л. (в Росії)
Гаврилів Тимко, 20 з. о. (в Росії)
Гладій Михайло, 55 п (в Росії)
Гладкий Іван (Михайла), 55 п (в Росії)
Гладущак Петро, 9 л. (в Росії)
Головатий Павло, 19 л. (в Росії)
Головка Назар, 22 л. (в Росії)
Горак Василь, 19 л. (в Росії)
Гороховський Матвій, 19 з. о. (в Росії)
Григорчук Дмитро, стр. (в Росії)
Гриневич Григорій, 35 л. (в Росії)
Гриньків Авксентій, 80 п. (в Росії)
Гупуляк Стефан, 20 з. о. (в Росії)
Гузюк Петро, 80 п. (в Росії)
Ґалан Олекса, 22 л. (в Росії)
Ґашпар Стефан, 30 стр.
Ґавел Михайло, 20 з. о. (в Росії)
Ґавор Іван, 13 у. (в Росії)
Ґерман Юрко, 22 л. (в Росії)
Ґлушик Михайло, 19 з. о. (у шпиталі в Росії)
Ґодин Андрій, 11 г., ран. (в Росії)
Ґоліновський Михайло, 35 л. (в Росії)
Ґорецький Теодор, 36 л. (в Росії)
Ґроховський Йосиф, 19 з. о. (в Росії)
Ґуляр Йосафат, 80 п. (в Росії)
Ґураль Стефан, 19 л. (в Росії)
Дацишин Ілько, 80 п. (в Росії)
Данилко Василь, інф. (в Росії)
Данилів Матвій, 13 у. (в Росії)
Давид Ілько, 22 л. (в Росії)
Деляк Іван (в Росії)
Демкович Дмитро, 55 п. (в Росії)
Деревянський Теодр, 80 п. (в Росії)
Доржак Никола, 20 з. о. (в Росії)
Дяків Стефан, 22 л. (в Росії)
Діаки Тома, 20 з. о. (в Росії)
Дмитрів Юрко, 55 п. (в Росії)
Дмитровський Стефан, 20 з. о. (в Росії)
Добреський Йосиф, 22 л., ран. (в Росії)
Дольчук Антін, 8 у. (в Росії)
Долішняк Никола (Семена), 36 л. (в Росії)
Допак Никола (в Росії)
Драбинястий Марко, 30 стр.
Дрожлан Войтко, кавалєрист (в Росії)
Дроздовський Василь, 36 л. (в Росії)
Дуля Михайло, ґефр. (в Росії)
Дворняк Василь, 55 п. (в Росії)
Дияконюк Евген (в Росії)
Дицко Василь, 8 у. (в Росії)
Дичко Ілько, 80 п. (в Росії)
Дзьордзьо Семен, 35 л. (в Росії)
Жовтанецький Йосиф, 80 п. (в Росії)
Жук Роман, 35 л. (в Росії)
Жукович Михайло, 19 з. о. (в Росії)
Жуковський Дмитро, 80 п. (в Росії)
Задорожний Петро, 55 п. (в Росії)
Задорожний Василь, 19 л. (в Росії)
Загрій Йосиф, 55 п. (в Росії)
Залуський Франко, інф. (в Сербії)
Заравський Тимофей, інф. (в Росії)
Зазуляк Михайло, 30 стр.
Злобик Іван, 9 л. (в Росії)
Зятик Олекса, 22 л. (в Росії)
Зебікевич Казимир, 30 стр.
Зелінський Ілько, 55 п. (в Росії)
Завал Михайло, 20 з. о. (в Росії)
Золинський Йосиф, 20 з. о. (в Росії)
Золинський Стефан, 20 з. о. (в Росії)
Зрайчук Семен, 20 з. о. (в Росії)
Зварич Іван, 35 л. (в Росії)
Ілюк Іван, 22 л. (в Росії)
Івахів Іван, 20 з. о. (в Росії)
Іванчук Іван, 30 стр.
Іваницький Іван, 80 п. (в Росії)
Іванюк Василь, 36 л. (в Росії)
Івасечко Іван, 35 л. (в Росії)
Івасів Іван, 80 п. (в Росії)
Іваськів Андрій, 55 п. (в Росії)
Качан Гарасим, 9 л. (в Росії)
Калтен Стефан, 80 п. (в Росії)
Камінський Дмитро, 13 у. (в Росії)
Каняк Йосиф, 19 л. (в Росії)
Карпій Іван, 80 п. (в Росії)
Кавецъ Никола, інф., ран. (в Росії)
Керничний Михайло, 30 стр.
Клюба Пилип, 55 п. (в Росії)
Клим Іван, 8 у. (в Росії)
Коцур Стефан, 80 п. (в Росії)
Кондийовський Яків (в Росії)
Копельців Василь, 36 з. о. (в Росії)
Корбило Павло, 55 п. (у шпиталі в Росії)
Козак Михайло, 19 л. (у шпиталі в Росії)
Костів Андрій, 19 з. о. (в Росії)
Костюк Петро, 55 п., ран. (в Росії)
Костинюк Юрко, інф. (в Росії)
Котлярський Іван, 55 п., ран. (в Росії)
Кондрат Онуфрій, 19 з. о. (в Росії)
Ковалевич Іван, 20 з. о. (в Росії)
Крамчинський Іван, 36 л. (в Росії)
Кравчук Олекса, інф., ран. (в Росії)
Кречуняк Юрко, 22 л. (в Росії)
Кройтор Кость, 9 л. (в Росії)
Крушельницький Йосиф, 20 з. о. (в Росії)
Крихів Михайло, 35 л. (в Росії)
Кучерина Володимир, 80 п. (в Росії)
Кудик Микита, 19 з. о. (в Росії)
Кульчицький Дамян, 80 п. (в Росії)
Кулібаба Дмитро, стр., ран. (в Росії)
Куташ Йосиф, 22 л. (в Росії)
Кутянський Іван, 13 у. (в Росії)
Кузів Тома, 20 з. о. (в Росії)
Кузишин Михайло, 55 п. (в Росії)
Киндифора Никола, 35 л. (в Росії)
Киселиця Никола, 36 л. (в Росії)
Лапінський Василь, 13 у. (в Росії)
Лясковський Петро, 36 л. (в Росії)
Лазарчук Іван, 19 з. о. (в Росії)
Лейко Василь, інф. (в Росії)
Лесяків Никола, 20 з. о. (в Росії)
Логин Василь, 80 п. (в Росії)
Луцик Яків, 19 л. (в Росії)
Луцишин Іван, 19 з. о. (в Росії)
Липовий Василь, 20 з. о. (в Росії)
Майданик Яків, 20 з. о. (в Росії)
Макар Тома, 80 п. (в Росії)
Макаренко Томаско, з. о.
Малко Никола, 30 п. (в Росії)
Мандюк Іван, 22 л., ран., (в Росії)
Мантилюк Іван, 19 з. о. (в Росії)
Мелишин Іван, 19 л. (в Росії)
Марцін Михайло, 80 п. (в Росії)
Марціняк Павло, 55 п. (в Росії)
Марціновський Антін, 36 л. (в Росії)
Маркелів Павло, 22 л. (в Росії)
Марич Матвій, 20 з. о. (в Росії)
Мариновський Йосиф, 20 з. о. (в Росії)
Мазур Яків, ґефр. (в Росії)
Мельничук Федь, 20 з. о. (в Росії)
Мельничук Кирило, 20 з. о. (в Росії)
Моцак Михайло, 9 л. (в Росії)
Мудрий Петро, 55 п. (в Росії)
Мудрий Віктор, 80 п. (в Росії)
Михайло Гаврило, 22 л. (в Росії)
Миколайчик Михайло, 35 л. (в Росії)
Милик Йосиф, 19 з. о. (в Росії)
Мисько Павло, 80 п. (в Росії)
Наконечний Іван, 80 п. (в Росії)
Новосельський Юрко, 30 п. (в Росії)
Никифорук Никола, 36 л. (в Росії)
Охендушко Іван, у., ран. (в Росії)
Олійник Бернард, ран. (в Росії)
Оняр Василь (в Росії)
Опрыс Никола, інф. (в Росії)
Опрыск Стах, 19 з. о. (в Росії)
Ортинський Фелікс, 55 п. (в Росії)
Орсуляк Петро, інф. (у шпиталі в Росії)
Орищій Андрій, 30 стр.
Осадця Антін, 20 з. о. (в Росії)
Осадця Никола, 13 у. (в Росії)
Пайканич Іван, інф. (у шпиталі в Росії)
Паланиця Ілько, 80 п. (в Росії)
Пальчук Франко, 19 з. о. (в Росії)
Паньків Гринько, 20 з. о. (в Росії)
Паскар Іван, 22 л. (в Росії)
Пердюга Михайло, 30 стр.
Петришин Іван, інф. (в Росії)
Пікас Василь, 19 з. о. (в Росії)
Плішило Володислав, 19 з. о. (в Росії)
Польовий Стефан, 20 з. о. (в Росії)
Попель Никола Стах, 11 г. (в Росії)
Пронів Василь, 55 п. (в Росії)
Продан Іван, ін. (в Росії)
Пиріг Володимир, 80 п. (в Росії)
Ратушняк Прокіп, 20 з. о. (в Росії)
Романик Гринь, стр. (в Росії)
Романів Григорій, 19 з. о. (в Росії)
Русучук Теодор, 20 з. о. (в Росії)
Рилко Никола, 22 л., ран. (у шпиталі в Росії)
Риляк Василь, інф. (в Росії)
Ринарчук Василь, 36 л. (у шпиталі в Росії)
Сабрига Семен, 80 п. (в Росії)
Савчин Онуфрій, 19 л. (в Росії)
Савіцький Йосиф (однор. добр.), медик, 30 стр.
Савич Петро, 55 п. (в Росії)
Савюк Іван, 36 л. (в Росії)
Семак Олекса, 55 п. (в Росії)
Семців Василь, 13 у. (в Росії)
Семен Йосиф, 9 л., ран. (у шпиталі в Росії)
Сеник Никола, 80 п. (в Росії)
Середенчук Дмитро, 22 л. (в Росії)
Сіянчук Прокін, 13 у. (в Росії)
Сімчук Кость, 22 л. (в Росії)
Сівіцький Андрій, 20 з. о. (в Росії)
Скобальський Клим, 13 у. (в Росії)
Скоп Стефан (Карпів), 55 п. (в Росії)
Скрипець Дмитро, ран. (у шпиталі в Росії)
Слабіцький Франко, 19 з. о. (в Росії)
Слободян Григорій, 20 з. о. (в Росії)
Слободян Михайло, 20 з. о. (в Росії)
Сметанюк Василь, 19 л. (в Росії)
Смолій Тимофтей, 55 п. (в Росії)
Сохацький Михайло, 19 з. о. (в Росії)
Софінар Андрій (в Росії)
Соколовський Іван, 19 л. (у шпиталі в Росії)
Солодчук Іван, 30 стр.
Солодкий Іван, 30 стр.
Сольський Лев, 9 л. (в Росії)
Сорока Павло, 19 з. о. (в Росії)
Сніжавка Дмитро, 9 л. (в Росії)
Стас Яцко, 80 п. (в Росії)
Стець Володислав, 30 стр.
Стефанець Андрій, 20 з. о. (в Росії)
Стріхалюк Стефан, 80 п. (в Росії)
Стрілець Іван Василь, 19 з. о. (в Росії)
Сухар Данило, 26 л. (в Росії)
Сверський Атанас, інф. (в Росії)
Своріль Іван, 19 л. (в Росії)
Ґелеґа Семен, 35 л. (в Росії)
Ґериляк Йосиф, 80 п. (у шпиталі в Росії)
Ґеслюк Михайло, 35 л. (в Росії)
Ґютюник Іван, 19 л. (в Росії)
Тютюник Михайло, 19 л. (в Росії)
Ткач Никола, 22 л. (в Росії)
Торак Василь, 22 л., ран. (в Росії)
Тоськів Войтко, інф. (в Росії)
Третяк Василь, 35 л. (в Росії)
Троць Юрко, 55 п., ран. (в Росії)
Троцко Яків, 55 п. (в Росії)
Тригуба Гринь, 20 з. о. (в Росії)
Ґурчак Данило, 80 п. (в Росії)
Тицький Тимко, 20 з. о. (в Росії)
Тимчишин Ілько, 19 л. (в Росії)
Фалинський Іван, 80 п. (в Росії)
Федоркович Іван, 13 у. (в Росії)
Федорович Евстахій, 20 з. о. (в Росії)
Фещур Никола, 13 у. (в Росії)
Фрасинюк Іван, 22 л. (в Росії)
Фурла Василь, 20 з. о. (в Росії)
Фурла Василь, 13 у. (в Росії)
Хвала Демян, 20 з. о. (в Росії)
Чокан Іван, 36 л. (в Росії)
Чорний Іван, 30 п. (в Росії)
Чубаковський Йосиф, інф. (в Росії)
Чикур Іван, 36 л. (в Росії)
Шайда Антін, 19 з. о. (в Росії)
Шайда Никола, 19 з. о. (в Росії)
Шамен Петро, 19 з. о. (в Росії)
Шаран Іван (в Росії)
Шерановський Йосиф, 36 л. (в Росії)
Шаваровський Теодор, 13 у. (в Росії)
Щербан Юрко, 22 л. (в Росії)
Штоґрин Петро, 20 з. о. (в Росії)
Швецінський Йосиф, 30 стр.
Ярецький Йосиф, ран. (в Росії)
Ярмолінський Яків, 20 з. о. (в Росії)
Ярославський Франко, 30 стр.

ДОПОВНЕНЯ І ПОПРАВКИ
оголошені в листі ч. 129.

До листи страт ч. 19:

Демкович Василь, 11 г., полонений (замісць убитий), находить ся в Росії.

Листа утрат ч. 130
видана 20. лютого 1915.

УБИТІ:

Мохнацький Мирон (лайтн.), 30 п. (7—12. XII, 1914)
Андрухів Павло, 80 п. (23. XI, 14)
Бабяк Антін, 30 п. (7—12. XII, 1914)
Бабійчук Іван, 80 п. (24. XI, 14)
Бача Домин, 18 л. (8—28. XII, 14)
Барановський Йосиф, 80 п. (24. XI, 1914)
Бобик Петро, 80 п. (26. XI, 1914)
Бойко Іван, 80 п. (23. XI, 1914)
Бордан Василь, 30 п. (7—12. XII, 1914)
Брикса Станислав, 30 п. (7—12. XII, 1914)
Будник Іван, 80 п. (3. XII, 1914)
Буковинський Стефан, 80 п. (23. XI, 1914)
Вайда Михайло, 18 л. (16—30. XI, 1914)
Варава Павло, 80 п. (29. XI, 1914)
Вербицький Теодор, 80 п. (27. XI, 1914)
Весоловський Йосиф, 80 п. (23. XI, 1914)
Вітвіцький Михайло, 80 п. (27. XI, 1914)
Войціховський Іван, 22 л. (3. XI, 1914)
Вольний Йосиф (помер 5. XI, 1914 у полоні в Росії)
Волошин Лука, 80 п. (29. XI, 14)
Волошин Василь, 33 з. о. (9—10. XII, 1914)
Воронюк Павло, 33 з. о. (20. XI, 1914)
Войтkевич Стефан (помер 6. XI, 1914 у полоні в Росії)
Ґаселя Іван, 22 л. (3. XI, 1914)
Горбат Данило (помер у вересни 1914 у полоні в Росії)
Громик Прокіп, 80 п. (29. XI, 14)
Гумен Іван, 80 п. (27. XI, 1914)
Гайдуш Адам, 15 п. (помер 10. IX, 1914 у полоні в Росії)
Гісляк Василь, 30 п. (груд. 1914)
Глова Никола, 30 п. (7—12. XII, 1914)
Горник Василь, 80 п. (23. XI, 14)
Грахів Іван, 80 п. (24. XI, 1914)
Грибач (Ковальський) Іван, 80 п. (3. XII, 1914)
Гуґун Іван, 30 п. (груд. 1914)
Гушта Семен, 30 п. (груд. 1914)
Дацків Онуфрій, 80 п. (24. XI, 1914)
Даскалюк Теодор, 22 л. (3. XI, 14)
Дмитерко Михайло, 30 п. (18—31. XII, 1914)
Дроздовський Йосиф, 80 п. (23. XI, 1914)
Дубик Лука, 30 п. (7—12. XII, 14)
Дзікевич Петро, 80 п. (24. XI, 14)
Єдинакевич Віктор, 18 л. (8—28. XII, 1914)
Жолдак Гнат, 30 п. (18—31. XII, 1914)
Жучковський Лев, 80 п. (23. XI, 1914)
Завіша Франко, 18 л. (16—30. XI, 1914)
Зигльовий Адольф (помер 22. X, 1914 у полоні в Росії)
Ігнатюк Дмитро (помер 27. X, 1914 у полоні в Росії)
Кардаш Іван, 30 п. (груд. 1914)
Карпа Михайло, 80 п. (24. XI, 14)
Кашинський Франко (помер 7. IX, 1914 у полоні в Росії)
Кішак Іван, 80 п. (24. XI, 1914)
Ківера Григорій, 22 л. (3. XI, 14)
Клепарчук Тома, 80 п. (23. XI, 1914)
Клепчик Андрій, 18 л. (16—30. XI, 1914)
Когут Михайло, 80 п. (3. XII, 14)
Команко Іван, 80 п. (23. XI, 1914)
Кондратів Павло, 80 п. (3. XII, 14)
Кордобан Юрко, 22 л. (3. XI, 14)
Корбецький Павло, 80 п. (23. XI, 1914)
Котас Павло (помер 30. X, 1914 у полоні в Росії)
Котерлян Омелян (помер 12. XI, 1914 у полоні в Росії)
Коваль Лука, 80 п. (29. XI, 1914)
Ковалишин Михайло, 30 п. (7—12. XII, 1914)
Кратка Петро, 15 п. (помер 4. XI, 1914 у полоні в Росії)
Кручкевич Василь, 80 п. (27. XI, 1914)
Круна Йосиф, 18 л. (1—11. XII, 1914)
Кухарський Никола, 30 п. (7—12. XII, 1914)
Кулинка Іван, 22 л. (3. XI, 1914)
Кулина Іван, 80 п. (23. XI, 1914)
Кулиній Дмитро, 33 з. о. (9—10. XII, 1914)
Кузян Франко (помер 30. X, 1914 у полоні в Росії)
Кузмин Стефан, 30 п. (7—12. XII, 1914)
Кузняр Гнат, 18 л. (11—21. XII, 1914)
Лакушинський Павло (помер 10. XI, 1914 у полоні в Росії)
Лазарик Іван (помер 19. IX, 1914 у полоні в Росії)
Лис Антін, 80 п. (23. XI, 1914)
Маціборa Олекса, 80 п. (23. XI, 1914)
Манюк Григорій, 33 з. о. (20—21. XII, 1914)
Матнаш Віктор (помер 23. IX, 1914 у полоні в Росії)
Матискевич Семен, 17 з. о.
Мельник Петро, 80 п. (23. XI, 14)
Мерешка Пилип, 80 п. (24. XI, 14)
Моравський Прокіп, 30 п. (7—12. XII, 1914)
Ноцковський Адольф, 18 л. (8—28. XII, 1914)
Олендій Андрій, 80 п. (26. XI, 14)
Оленюк Григорій, 22 л. (3. XI, 14)
Оленюк Юрко, 22 л. (3. XI, 1914)
Останський Йосиф, 22 л. (3. XI, 1914)
Панас Михайло, 80 п. (23. XI, 14)
Павлів Іван, 80 п. (24. XI, 1914)
Павлюк Григорій, 22 л. (3. XI, 14)
Петришин Петро, 80 п. (23. XI, 14)
Подолюк Кирило, 80 п. (23. XI, 1914)
Процик Семен, 80 п. (29. XI, 14)
Притула Петро, 80 п. (23. XI, 14)
Присяжний Йосиф, 80 п. (4. XII, 1914)
Рарог Петро, 80 п. (23. XI, 1914)
Ревкевич Теодор, 33 з. о. (20—21. XII, 1914)
Садлицький Іван, 30 п. (груд. 14)
Саламаха Теодор, 80 п. (3. XII, 14)
Салдак Антін, 30 п. (7—12. XII, 1914)
Сапужак Павло, 80 п. (23. XI, 1914)
Савчук Василь, 22 л. (3. XI, 14)
Слабий Гнат (помер у полоні в Росії)
Слободзян Михайло, 80 п. (23. XI, 1914)
Сливчук Іван, 22 л. (3. XI, 1914)
Смолярчук Іван, 80 п. (26. XI, 14)
Смолинський Михайло, 80 п. (24. XI, 1914)
Стахнюк Іван, 80 п. (24. XI, 1914)
Стець Михайло, 80 п. (23. XI, 14)
Стець Теодор, 80 п. (23. XI, 1914)
Стерковський Іван, 80 п. (24. XI, 1914)
Сухий Лев, 30 п. (7—12. XII, 14)
Супрун Ілько, 80 п. (29. XI, 14)
Сидорович Прокіп, 80 п. (3. XII, 1914)
Тирон Теодор, 22 л. (3. XI, 1914)
Федчиак Михайло, 33 з. о. (20—21. XII, 1914)
Ферет Станислав, 30 п. (7—12. XII, 1914)
Харчук Василь, 80 п. (26. XI, 14)
Ципа Петро, 80 п. (27. XI, 1914)
Чаус Никола, 30 п. (7—12. XII, 1914)
Чуприк Михайло, 80 п. (3. XII, 14)
Шмеґола Григорій, 80 п., 15 комп. (3. XII, 1914)
Шпара Іван, 17 з. о.
Штибель Андрій, 30 п. (7—12. XII, 1914)

(Дальше буде).